

**Medailónky
vzpomínajících
pamětníků**

MAPY

Felix Kolmer

Narodil se roku 1922 v Praze. Byl deportován do ghetta Terezín a odtud dále do Osvětimi – Březinky a Friedlandu. Po válce se stal světově uznávaným expertem v oboru akustiky – v roce 1949 nastoupil do Výzkumného ústavu zvukové, obrazové a reprodukční techniky v Praze, v němž pracoval až do svého odchodu do důchodu, mj. i ve funkci ředitele. Kromě vědecké práce také přednášel na Elektrotechnické fakultě ČVUT a na HAMU. Angažuje se též ve správní radě Nadačního fondu obětí holocaustu a Mezinárodním osvětimském výboru.

Marta Peková

Narodila se roku 1913 v Praze. Do Terezína byla deportována společně se svou malou dcerkou Alenou. Její manžel byl pak do ghetta odtransportován později. Díky pomoci předválečného německého známého se jim podařilo zůstat v Terezíně a vyhnout se transportům na Východ. Po osvobození se živila jako prodavačka a úřednice.

Anna Lorencová

Narodila se roku 1927 v Mostě. Po uzavření Mnichovské dohody se její rodina odstěhovala do Prahy. Jejímu tatínkovi se sice podařilo emigrovat do Šanghaje, nicméně zbytek rodiny za ním již odjet nestihl. V terezínském ghettu pracovala v zemědělství, pomáhala lékařům a také se účastnila kulturních aktivit vězňů. Díky bratrově dobrovolnému přihlášení se do pracovního komanda, které odjelo do tábora Wulkow, nebyla dále deportována a společně s maminkou se v ghettu dožila osvobození. Po válce vystudovala grafickou průmyslovku. Nicméně ani v době komunistického Československa nežila bez problémů, které ji provázely až do roku 1989. Jako důchodkyně se začala věnovat dokumentaci vzpomínek pamětníků holocaustu pro Židovské muzeum v Praze. Je sestrou Hanuše Hrona.

Hanuš Hron

Narodil se roku 1925 v Teplicích-Šanově. Jeho původní jméno, které si po válce změnil, bylo Hans Weinstein. Vyrůstal v Mostě. Po uzavření Mnichovské dohody se jeho rodina odstěhovala do Prahy. V době protektorátu byl postupně učněm v ČKD, skladníkem a nakonec stěhovákem židovské obce. Po deportaci do ghetta Terezín byl po nějakém čase poslán do tábora Wulkow a odtud zpět do Terezína, kde se dožil osvobození. Po válce se stal funkcionářem Svazu mládeže, nicméně svou pozici ztratil v souvislosti s protizidovským tažením v době zinscenovaného soudního procesu s Rudolfem Slánským. Živil se pak jako dělník, až do důchodu byl mistrem v různých továrnách. Je bratrem Anny Lorencové.

Lidmila Bublová

Narodila se roku 1927 v Havlíčkově Brodě, ale vyrůstala také v Pardubicích a Brně. Chtěla se věnovat studiu cizích jazyků, nicméně v době protektorátu jí bylo studium pro židovský původ nedostupné. V prosinci 1941 byla deportována do ghetta Terezín, ale i tam se snažila věnovat cizím jazykům. V Terezíně se také dožila osvobození, zatímco

její bratr a tatínek byli deportováni na Východ, kde zahynuli. Po osvobození se usadila v Praze a v práci až do důchodu využívala své jazykové znalosti.

Tommy Karas

Narodil se roku 1932 v Praze. Jeho původní příjmení znělo Katz. Jako desetiletý chlapec byl v roce 1942 deportován do Terezína, kde se nakonec společně se svou maminkou dožil osvobození, zatímco jeho bratr a otec zahynuli na Východě. Po válce prošel zotavovnou pro sirotky na zámku ve Štíříně a dokončil základní školní docházku, kterou musel v době protektorátu přerušit. Až do důchodu pracoval ve stavebnictví.

Pavel Skalla

Narodil se roku 1908 ve Světlé nad Sázavou a vystudoval lékařství. Do roku 1940 vlastnil soukromou ordinaci. Když bylo židovským lékařům zakázáno vykonávat praxi, pracoval jako dělník na stavbách silnic i jako dřevorubec v polesí Pavlíkov či kopáč nedaleko Soběslavi. Dle tehdy platných rasových zákonů byl označen za „arisch versippt“, tedy Žida v manželství s árijkou. Roku 1944 byl internován v koncentračním táboře Hagibor v Praze, odkud byl deportován do ghetta v Terezíně. Po válce byl dlouhá léta jedním z vedoucích lékařů Fakultní nemocnice Královské Vinohrady.